

eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 208

30 septembrie 2020

Bloodaxe Poet

Niall Campbell

Poeme și interviu, traduse în limba română de
absolventa MTTL

Bianca Cojocaru

Translation Café

eZine of
Modern Texts
in Translation

**Director
Lidia Vianu**

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** <http://revista.mttlc.ro/>

Director: Lidia Vianu

Redactor: Silvia Petrescu

Corectură: Silvia Petrescu

Postare și publicitate: Cristian Vîjea

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Translation
Café

Nr 208

Poeme și interviu cu poetul **Niall Campbell**
traduse în limba română de
Bianca Cojocaru,
absolventă MTTL

1

Poeme și interviu
cu poetul

Niall Campbell

traduse în limba română de
absolventa MTTL

Bianca Cojocaru

Cuprins

Prima răceală	p.4
Treizeci	p.5
Bătaia din palme	p. 6
Cel care aduce apa	p. 7
Tata	p.8
Tânăr	p.9
Vis	p. 10
Devreme, devreme într-o dimineată	p. 11
Într-o dimineată de februarie	p. 12
Molie	p. 13
Potcoava crabului	p. 14
Dovada	p. 15
Noapte de veghe	p. 16
Crusoe	p. 17
Limbaj	p. 18
Plecarea din oraș	p. 19
Poezie	p. 20
Ușa care se deschide	p. 21
Noapte bună	p. 22
Cântec	p. 23
Slujba	p. 24
Ruptura din sac	p. 25
Când balenele au eşuat	p. 26
Apa neagră	p. 27
Iarna de acasă	p. 28
Scrisoarea ajunge întotdeauna la destinație	p. 29
Impostorul	p. 30
Recolta	p. 31
Rodin sculptează <i>Sărutul</i>	p. 32
Greș, lângă Dusk	p. 33
Traversând	p. 34
Muzică romantică	p. 35
Păsărea cântătoare	p. 36

Despre cântec/liniște	p. 37
Epitaf (pentru Calum)	p. 38
Cântec pentru raritate (pentru E și A)	p. 39
Povestea unei piei de focă <i>Versiune proprie</i>	p. 40
Derivă nord atlantică	p. 41
Le Penseur	p. 42
Sfat despre dragoste, la un pahar de whisky	p. 43
Casa de lângă mare, Eriskay	p. 44
Lăsați Poezia (după Luiz Muñoz)	p. 45
Postfață	p. 46
Copil	p. 47
Pleacă, Eriskay	p. 48
Fierărie	p. 49
Monede de mare, plajă scoțiană	p. 50
Complicatul	p. 51
De frig	p. 52

Prima răceală

Băiețelul meu, tulpinița mea de porumb
Care tremură de febră,
Monedă mică de argint, mica mea monedă de argint
Dintr-un buzunar plin cu bacnote
Piept firav care tresaltă, lumină pală care se mișcă,
Auzi când te strigă tatăl tău?
Sunt îngrozit, dar sunt aici.
Vietate mică, făptură ușoară,
Mașinuță cu ceas care pornești și repornești,
Dacă drumul ți se pare lung, chiar așa și este.

5

Treizeci

Într-o noapte stăteam lângă viața mea interioară
Era un foc așa mic
Și ninge pe-aici, pe colo.
Nu-i așa că zăpada așterne liniște?

Atât de albă, troienind domol câmpiile.
Și poate că atunci nu eram tânăr,
Cu mare atenție – am pășit în foc
Ca și cum aș fi pășit pe zăpadă, și m-am întors acasă.

Bătaia din palme

(unde [*] înseamnă o bătaie din palme)

Noaptea [*] albă era pe [*][*]deal
și nu puteam [*] gândi limpede
după o [*][*] zi de [*][*] jocuri

când [*] și când [*][*], turnam
niște [*] vin roșu și priveam [*][*]
[*][*] luna în toată splendoarea ei

deasupra [*][*] casei, ea arăta ca [*]
o amprentă a ceea ce semăna cu [*][*] fericirea,
am ajuns în punctul în care bătăile din palme s-au oprit

liniște în casă și noapte în grădină,
eram liber să mă joc acel joc aparte;
cu lumea, târziu în noapte, viața mea plăpândă a tresărit,
am dat cu zarul vieții pe birou.

Cel care aduce apa

Vreau să fiu cel mai rău din astă breaslă,
cel care ajunge acasă, vărsând
mai mult aer decât apă din vasul care sună,
care vine așa târziu că e deja noapte.

O, nu, vor spune, nu așa se face,
și voi ști că raiul lor e plin ochi și negolit,
iar buzele li-s uscate.
Ce știu ei despre sărutul
pe umăr al primei picături vărsate,

pic, pic, picul melodios de pe cărarea pietruită?
La jumătate de drum spre casă și dinspre locul din care am pornit,
când soarele meu din vis
albește cerul, ce poate fi mai bun decât
drumul uscat ce mi se așterne în față,
drumul înecat ce-mi rămâne în urmă?

8

Tata

Dacă aș vrea acum să-i aud vocea tatei,
ar trebui să îi scot glasul,
ca pe o ciutură din fântână, din gura mea
ascultând cum tulbură aerul;

îi folosesc vocea mai mult decât o face el:
strigându-mi fiul prin parcul de deasupra,
îl redescopăr, cu mâinile înșolduri,
pe tata care îmi strigă numele,

făcându-mi cu mâna din vârful dealului,
lăsat în urmă de jocuri.
Acum eu sunt cel care stă de veghe,
urmărind până la poarta parcului

izbit de senzația că ceva se schimbă,
un clopoțel din care sună de undeva
tata, țipând *vino aici, vino înapoi*
și fiul meu se întoarce la mine alergând.

Tânăr

– Ce vreau să spun, deci, prin *tânăr*,
mai mult decât complicarea ființei
băiatul pierdut care strigă prin păduri
apoi, în același timp, tatăl panicat
care ascultă în luminiș. Neștiind
cum să scape sau cum să se întoarcă.

10

Vis

L-am auzit plângând în somn,
doar două luni avea- și mă minunam, când,
poate, ar fi trebuit să îl trezesc.

Băiețuș mititel, el deja părea
că se hrănește din izvorul umanității sale
sorbindu-i gustul, învățând echilibrul

ce trebuie plătit pentru orele lui noi de viață:
fiule, n-avea cum fi altminteri.
Cine s-ar fi gândit că vom ști asta atât de devreme?

Deși plângea, nu l-am trezit,
ci m-am aplecat deasupra pătuțului și i-am vorbit
în timp ce visa, până s-a liniștit.

Devreme, devreme într-o dimineață

Am început de la punctul cel mai îndepărtat
spunând drumului că este o minciună,
și am continuat să merg. I-am spus zidului,
porții sărutului, semnului care atârna,

apoi am spus școlii că este o minciună;
femeii și bărbatului care au trecut
le-am spus; fiecărei pietre, fiecărui cuvânt și fiecărei uși.
și nu am uitat nici de propia casă.

Apoi a plouat- și i-am spus ploii,
i-am spus că mi-era frig.

Într-o dimineață de februarie

Lumina iernii sta gata să bată-n geam,
și toate eurile mele erau încă adormite,
când, stând cu acest copil în toată goliciunea noastră,
am descoperit că sunt un pod dărâmat, sau unul
care a stat multă vreme construit pe jumătate și incomplet;

altă dată fusesem o poartă care se bălăngănea,
o barcă în derivă - apoi copilului i-a căzut capul în scobitura gâtului meu,
la fel de stabil ca o cheie de boltă, iar eu - nemișcat:
făcuți din piatră și bine întocmiți, două țărmuri întâlnindu-se într-o punte.
S-a făcut dimineață, l-am pupat pe frunte și m-am ridicat.

13

Molie

În noaptea când a plâns în patul nostru,
nu am mai putut adormi la loc
așa că m-am dus să iau apă-am umplut paharul de două ori,
și-am simțit fiorul de fi în viață în mijlocul nopții;

ceasul ticăia pe hol și în dormitor-
și tic, era el; și tic, era mama lui;
văzându-i așa, m-am gândit la molia
care zboară înapoi către crisalidă,

amândoi visând și amintundu-și de acel pământ
unul s-a adăpostit, celălalt a zburat înauntru: pântecul nopții calde:
fără briză, dar cu o sută de vânturi ridicându-se;
fără stele, dar cu o sută de luminițe.

Potcoava crabului

Fiule, în timp ce alții
au crescut firavi,
aceștia au continuat,
înarmați și silențioși,

mărșăluind în
neurmata, întunecata
procesiune cu torțe
pentru a rezista.

Fă-ți mândrie din durere,
când pielea ți se rupe
sau când sângele îți curge,
sau când pieptul

ți se strânge și nu mai poți respira.
Aceasta e stirpea din care te tragi;
uite, ia chibritul,
vezi cum arde flacăra.

15

Dovada

Poate c-ai auzit
de testul toboșarului,
cel pentru faimă,
începe cu necojirea

pielii sau cu ascunderea
de cadrul tobei;
și se termină
cu mâna îndreptată

împotriva aerului tensionat,
și cu producerea
unui sunet care
urechile, buzele,

și mâinile ar putea pretinde,
că era exact sunetul
de dinainte.

Noapte de veghe

Este 1 dimineața și cineva bate
la ușa veche și ponosită a somnului – și cine
ar putea fi dacă nu acest băiețel pe care îl iubesc,
strigându-mă să ies afară, în
tărâmul pelin al celui treziei –

Așa că am mers, l-am găsit acolo
și nu mai vorbea- acum plângea
și plângea, cerând să fie ținut în brațe;
dar *shh*, ce voiai să îmi arăți
de nu mai putea aștepta până dimineață?

Să fie luna-pentru că am văzut-o;
prima mărgea neciobită dintr-un șirag de mărgelă cu o singură mărgea;
să fie liniștea – pentru că mi-am câștigat-o,
o dată – dar am descoperit că voiam mai mult.

17

Crusoe

Știu ce aș spune,
dacă aș alege,
între ceea ce nisipul
ori coliba de lemn

sau zidul din piatră
ar însemna pentru el:
nu, aceeași viață
cu un cadru diferit,

fructe ciudate, pom ciudat,
inima bătrână care bate cu putere –
ci mai degrabă: lumea
aceeași ca-ntotdeauna

dar cumva, acolo,
viața schimbată:
porțile pădurii se deschid
la fel ca cele o sută de uși

dar o nouă voce strigă,
și o nouă mână îndrumă,
și o nouă inimă bate
în locul în care vechea inimă a stat.

18

Limbaj

A fost odată o lună, înainte să complicăm noi tot
când aveam o regulă simplă – tot ce era cu aripă
se numea *pasăre*: vrabia, porumbelul – și micul liliac
pe care l-am văzut rostogolindu-se prin amurgul cald – *pasăre*,
și *pasăre*și *pasăre*;
și-am simțit cum s-a deschis cuvântul
și l-a primit pe liliac în înțelesul lui;
liliacul, atât de mic, cu palme la terminația aripilor,
acceptându-și noul nume și vechiul zbor.

Plecarea din oraș

Când scheletul vine trăgându-și căruțul
care plescăie de vin și rozmarin sălbatic
eu merg în continuare, stând chiar cu șoferul,
și mă consolez la gândul că acolo,

lângă flacăra mică și lângă fântâna cu roată,
sunt câteva cărămizi răsturnate și un săculeț;
cândva era cu mere, acum e plin de aer.
Ei bine, mi se pare un substitut grozav.

Poezie

Am plecat la muncă la șase
am căutat prin pădure surcele de foc
și până la nouă știam ce am de făcut
mi-am luat felinarul și-am mers la mina de argint
de prea multe ori rămân la muncă până târziu
am pescuit acolo unde râul deranjează lacul.

Ușa care se deschide

Dacă ușa lumii se închide –
și tot întunericul e un copac întunecat,
fii o lampă care nu are nevoie de ulei;
agață-te de creanga pe care o vei alege,
și ține-te de vechiul vis al luminii;

sau dacă întunericul nu e așa –
ci e o mare, cuprinzătoare și întunecată,
atunci pune-ți barca pe val:
pe vâsle goale, dar nu pierdut, nu pe cursul apei
ci orientat și orientându-te totuși.

Fii pregătit, schimbarea va veni. Fii curajos,
știi că te vei descurca bine.

Noapte bună

Nicio draperie nu ar fi trebuit să fie trasă atunci
dar ale noastre erau trase – și lumea rece privea înăuntru
eram în viața lui de trei ani, venită la fereastră,
somnul iar nu mi-a găsit ușa – așa că trează

m-am uitat cum miezul dimineții se deschidea,
peste pământul înghețat, limpede ca un înveliș.
Treză, atât de gingsă de trează, m-am simțit
ca cel ce aprindea felinarele unui vechi oraș

când orașul e luminat și mulțimile se dispersează:
multă dragoste, dar și multă muncă – eu luam
scânteia și-o purtam de la un stâlp la altul, o protejam
și o lăsam să-mi arate calea spre casa mea întunecată.

Bună dimineața, uite lumina în amurg;
noapte bună, uite dragostea ca un fulg de nea palid.
Noapte bună.

Cântec

Ce victorie poate fi
mai dulce
decât lumina unui chibrit în
pivnița cu grâne,
fără lună în sala întunecată
sub casa adormită. E mai bine

când sunt singur – pot să manevrez
cum vreau
acele ustensile vechi pentru arat
și plantat, pot să întorc țărâna sub care se
ascunde sămânța,
sau să ating lama toporului ca pe
coardele unei harpe.

24

Slujba

Dacă trebuie, atunci lasă-mă să fiu *poetul ucigaș de balene*,
cel care aruncă harponul, cel care porționează
carnea roz, grăsimea sărată, debarasându-se
de resturi într-o parte a bărcii,
și-apoi gata cu poemul în sertar;

sau, poate să fiu *poetul infirmier*,
inimile să le măsoar cu un ceas mic, cel care îmbălsămează
și curăță pielea bătrână, oprindu-se lângă ușă
noaptea –

sau *poetul care caută petrol*, pregătit
pentru flacăra și căldura dinăuntru, cu buzele negre,
conștient că, seara, câmpurile cu petrol
sunt luminate ca propriile noastre mese de scris.
Sau, *poetul vânzător de cai*, ori *poetul fierar*, ori *cel ospătar* –
oferind vinul cel mai bun, lustruind bec,
cel care aduce ospățul și nota de plată.

Ruptura din sac

O pasăre de noapte, să zicem un caprimulg,
care-și înclină capul în liniștea
câtorva copaci dezvirginați,
vede mai bine decât o facem noi
asemănările.

Dubla lui perspectivă;
vede cu un ochi sacul –
boabe risipite prin mizeria drumului,
și cu celălalt, stelele risipite,
poziția lor întâmplătoare în întuneric.

Când balenele au eșuat

În acea zi a cărților de joc,
gravând linii și golfuri în nisip,

ca să putem începe înceata
dezancorare a acelor forme negre către valuri,

era greu să te gândești la altceva decât
ce repede bunica

și-a urmat soțul în pământ.
Dragoste, și totuși, mai mult decât atât. Liniștita

uniune a gândului că uneori conduci,
alteori urmezi. Și acestea

care împreună urcă ușor scara îndurerată
a țărmului, și nu se opresc.

Am stat deoparte ca și cum nu am avea nimic
de spus, când, iubire, am avut. Am.

Apa neagră

China este cea care îl are, ca imagine a somului,
pe somnorosul ce bea din marea înnoptată –
mai întâi cu bolul plecat, apoi ridicat o dată cu oceanul;
fiul unui pescar, sunt atras către asta.

Ascultând livrările făcute târziu,
mi-i imaginez pe toți cei dragi pe această plajă,
aplecându-se concentrați asupra trebii, pe parcela lor de nisip, în timp ce
luna rătăcește pe undeva prin golful lor curbat.

Soția mea este aici, lângă mine, uite-o,
Buze și apă neagră -aș putea să întreb,
unde mi-e plaja, unde mi-e marea mare? În schimb,
ridic această plimbare spre gură și beau.

Iarna de acasă

Dragă, lasă-mi cele mai bune seri,
să respir frigul, să reflectez
ca un scafandru când se ridică să ia aer.

Scaunul cu spetează joasă de pe verandă
Este parcă ceva mai departe de drum.
Și uite că iasomia înflorește

pe crengile din grădină. O floare albă,
desfăcându-și petalele la minus zero grade,
în căminul său palid și grăbit.

Scrisoarea ajunge întotdeauna la destinație

– apoi, scriam adesea mării,
funiei scufundate și patului sărat,
algelor întinse care acopereau golful

Sticlutele cu apă erau aliniate
pe podeaua din dormitor – verzi ca vapoarele
sau limpezi ca sticla din biserici – plicuri

de corespondență marină. Doar în ziua
trimiterii, era un bilet băgat
în fiecare cală umflată și fragilă –

am avut momentele mele: pentru multă vreme
au fost hărțile: hărțile cuiburilor de păsări,
vizuini și bârlogurile vulpilor, hărți acolo unde

nimic nu era în poziția sa adevărată –
peisajul meu înflorind de la valuri.
Mai târziu, îmi scriam numele iubirilor mele

pe o hârtie, ca pe un mic dar.
Apoi capacele erau testate și sigilate cu ceară.
Niciunul nu a ajuns vreodată în America visurilor mele,

Pe țărmul ei alb ca laptele, căci cele mai multe se înecau
între ponton și dig
și descopeream că scrisesem

despre iarbă nisipului înecat,
din nou: și întunericului scufundat
îi trimisesem toată lumina pe care o știam.

Impostorul

Ca un cioban sau ca un păstor al pagubei
trebuie să fi fluierat spre seară
astfel că un câine din copilărie a venit, cuibărindu-se la picioare:
împovărat de ani, blana îi era acum împânzită de pământ
încurcată de rădăcinile florilor de mlaștină.

Vechiul meu camarad m-a surprins apoi
încercând să se furișeze lângă foc alături de mine și de soția mea.
Când l-am oprit cu gheata, nu a dezvelit dinții unui câine
ci o gură mare și neagră. Apoi s-a furișat înapoi pe deal.
Sunt nopți în care mai aud acest câine slab dând cu gheara la ușă.

31

Recolta

M-am gândit prea mult la noaptea
în care am alunecat și cărbunele s-a împrăștiat pe drumul înzăpezit.

Apoi la timpul petrecut în livada norocoasă cu mere
când adunam fructele negre; sau era vremea

să adun ce lăsasem prea mult să se strângă,
o recoltă ofilită și muncită – oricum,

un timp deja trecut, și-am ținut găleata de oțel,
pe care am umplut-o cu un sunet gol.

Rodin sculptează *Sărutul*

Cel care lovește cu ciocanul acolo este un bărbat îndrăgostit,
lucrează manual și sparge marmura în pătrate.
Acolo se află praful alb și spărturile împrăștiate
a ceea ce se confecționează. Cât de gol pare.

Pe jumătate neterminat – o figurină aplecată să sărute
ceva ce nu e încă, brațele nu înconjoară nimic altceva
decât un lăstar mai tare al sinelui. Totuși,
sărutul are loc-ca și cum piatra pe care o adună la piept

figurina îl primește. Iată o cunoaștere ciudată
și o încredere și mai ciudată: inima lui parcă simte
inima de piatră care tânjește în sculptură, buzele lui parcă ating
muntele prefăcut în gură.

Greș, lângă Dusk

Doar o vedere ca să îți spun, nu
că a plouat,

ci că miroase
incredibil de mult a ploaie.

Moliile se hrănesc în această oră de mătase, iese
fum de la hornurile
unde familiile se pregătesc pentru
schimbare.

Hai să îți explic cum
cerul înclinat este îngreunat

de cântecul pătrunzător al
culorii care se degradează

și totuși, lipsește. Dar
stai. Așteaptă cu mine.

Lucrurile vor fi altfel
când soarele vaapune.

Traversând

Să zicem că acel cântec nu ar fi fost scris niciodată
ar fi rămas el acolo, mă întreb,
pe țărmul acela îndepărtat al râului limbii,
cântându-se singur, stingându-și iadurile
pe mal, acel aer pur?

Sau ar fi așteptat un alt drum?
Ar fi așteptat pe chei atât de mult încât
n-ar fi decât o părere, numai salivă și oase și lumină.

Să fiu oare un luntraș
care fluieră,
Cufundându-mi mâna cu condeiul
în așteptare?

Muzică romantică

Am fost ucenicul unui ceasornicar,
pentru nu știu câtă vreme – treaba mea era să
potrivesc roțițele în cutie.

sau, ca servitorul unui tânăr prinț, să-i
spăl mânuțele de aur.
Visez la resorturi și timp, țintind

cu pietricele într-o tobă din beznă lucitoare:
un joc care pornește ticăitul de seară.
Aplecat asupra ceasului, cufundat în muncă,

mă gândesc la cadrul extins al nopții
și la buzunarele pline de pietrișul zilei:
mare parte nu-i decât aceste pietre pe care le car.

Pasărea cântătoare

Nefiind autorul vreunei compoziții gregoriene
a venit prea târziu
la cutia cantecelor
în prima zi

când celelalte păsări
deja o goliseră.
Ce curaj, atunci
sau ce nebunie

să asculți toporul în cădere,
noxele de la țeava de eșapament,
lumea care se destramă
și să te gândești să cânti despre asta.

Despre cântec/ liniște

Îți mai amintești când a scris
cartea lui demodată despre bucurie- și au dispărut

lămpile care ne luminau
cărțile subțiri ale rușinii, numai feștilă și fum,

și nicio pierdere. Pentru un moment
situația era simplă: o casă din cerneală, un pom

din cerneală, care își pierde frunzele, și o pasăre ciudată,
jubilând și tremurând printre florile pline cu cerneală.

Apoi, mintea a adunat câte ceva despre liniștea,
pe care inima deja o aflase:

liniștea, ciulinii, buruienile de pe pajiște,
astea reprezintă totul și este suficient.

38

Epitaf
(pentru Calum)

În voce îi sună șuierul de vânt,
Spre Ruban, spre cheiul de piatră,
Spre gardul cailor, din plasă,
Tăcerii nici că-i pasă.

De el, nici lui de ea. Un dangăt
răsună pentru viața-i lungă.
Și doar când noaptea o s-ajungă
Se sparge în două acel clopot.

Cântec pentru raritate

(pentru E și A)

Să găsești râu de perle înflorind
în grădină; și cântecul de seară al peștilor
să se lupte în plasa ta; fie ca pescărușii cu aripi de paie
să se împrăstie ca zarurile pe plajă
când tu și partenerul tău apăreți;
patul tău să fie făcut din inima stejarului,
și să iubești frumos; fie ca apa de var
să îți umple paharul și să aibă un gust mai bun decât ar trebui.

Povestea unei piei de focă

Versiune proprie

De astă dată nu este niciun țarm cu roci,
nicio piele de focă și nicio fată cu pielea de focă
iar omul nu va face niciodată progrese
pe nisipurile inexistente.

De astă dată, povestea nu s-a schimbat
deși nu mai e nici vântul, nici acoperișul de paie
nici ferigile – nicio plajă, niciun pat de nuntă
pentru piele sau pentru umbre să se întindă.

De fapt, de astă dată, nu mai e soare
să strălucrească peste ceva, sunt doar
marea și întunericul. Nu știu
ce poveste ne spune asta.

Derivă nord atlantică

Ne-am așezat împreună
să facem baie
și ne-am gândit la barca cu vâsle
pe care niciunul
nu o mânuia,

seara ancorată pe malul băii
cu cântecul vocalelor și obiceiul
de a sta cu noi
ceva vreme.

Lumina joasă din holul din spatele nostru,
sugera locurile în care pieptul
Și șoldul îi erau
dezbrăcate de apă.

În acea noapte, obișnuitele valuri și derive
mi-au adus vechiul meu
gând alintat
dacă nu cumva o astfel de viață este lungă

sau îndelung amintită –
cămășile care se mișcă în
umbrele de la colțuri lăsate
ca greutate sau
ancoraje.

Le Penseur

Poate că sunt la marginea râului, când moliile
apar în ultima noapte din săptămână

să se izbească în cele mai luminoase ferestre,
iar zilele fierbinție s-au scurs ascultându-i

pe localnici cum bat ritmul ploii
și exersându-mi veșnica mea replică,

propriul *je ne comprends pas*,
sigură ca un clopoțel din bronz, și folosită

atât de des încât ei se întreabă pe drept
dacă înțeleg măcar ceva.

Așa că, mai târziu, compunând un mic crez
voi versifica râul și curgerea lui,

moliile, fluturarea lor și cerul liber.
Lasați-i să înțeleagă ce-or vrea din asta.

Sfat despre dragoste, la un pahar de whisky

Drumețule din nord, pot spune că nu contează
că ai stat acolo cu o pânză
și nu ai primit niciun sărut de-al vântului;
și că găleata de apă de ploaie

nu a fost atinsă de ploaie;
distilată, apoi, într-un butoi închis:
fie malț, fie fum, fie grâu bătut
prefăcută în negru de caramel.

Casa de lângă mare, Eriskay

Aici este locul unde cei înecați ies la mal.
Timp de o noapte când o barcă se scufundă

urmele impregnate formează cărarea întreruptă
pe când înauntru, ei cască gura la un foc,

curățându-și plămânii care le atârnă în piept
ca niște saci cu vin negru. Câțiva se vor fi dezbrăcat

până la pielea lor spălată de mare, întrebându-se
dacă sunt mai mult lună decât pământ –

atât sunt de palizi. Unii se îngrijorează de cale,
alții încă se gândesc la adăncuri. Toți împărtășesc

o sete cumplită, frângându-și mâinile
până când apa mării inundă podeaua.

45

Lăsați Poezia

(după Luiz Muñoz)

Pentru cei care sunt înjosiți sau pe jumătate formați.
Pentru acele păsări rare, fără nume din lista de păsări.
Pentru cei care vor să plece, dar nu o fac niciodată.
Pentru cei care vorbesc, cântă, înjură fără să deschidă gura.
Pentru cei singuri.
Pentru cei care nu-și petrec serile în doi.
Pentru cei care, ca niște catări, preferă povara
Și călătoria prin provincii nemarcate pe hartă
A anilor împovărați și care nu-și caută tinerețea.

Lăsați poezia

Pentru când veți avea nevoie să vă îndrume.
Pentru nopțile când vă treziți și vă e gâtul uscat
Și nu vă puteți ruga, ea vă va fi apa.
Pentru vremurile când aveți nevoie de o altă viață,
imaginară
Sau vemuri când sperați la un somn agitat.
Pentru că ne veghează până la moarte
Cu ochiul care nu clipește și cu gura deschisă
Care nu cântă altceva decât frumusețe.
Pentru că nu ne dă nicio explicație:
Și asta e suficient:
Și asta insuficient.
Lăsați poezia, prieteni, pentru umbrele care se retrag în zori.

Posfață

Îți mai amintești când îți spuneam despre pădurile
din afara orașului francez: ca grele ca o molie, cu mireasmă

de rafie venind dinspre tufiș.

La asta am adăugat înflorirea închisă a unei vieți

pe care am descoperit-o, strânsă și rotundă, lângă pantă

O, dac-aș fi putut să o tai de pe ramură.

47

Copil

Asta este, momentul adevărului, când prea puțin mai contează;
când soarele s-a lăsat atât de jos în spatele dealului
încât lumina pălește și nu se amărăște că pălește;

și arta e doar un copil lângă un râu roz acum
aruncând cu pietre în mijlocul lui. Hei, copile, visătorule,
uite un drum și un ritm, fluieră doar

spre amurg – uneori, cântecul e purtat mai departe;
alteori, adăsta umbra mai mult decât omul.

Pleacă, Eriskay

Știu ce a simțit plugarul
care și-a făcut bagajele, și și-a părăsit micul său ogor:
nu din cauza sărăciei sau a secetei,
ci din cauza luminii care-i ardea spinarea.

Fierărie

Aici erai, potcovar și fierar,
tu, cel pe care, dacă îl chemi, ți-ar
scormoni toată casa după metale, după cel mai mic
lacăt și balama.

Schimbul continuu,
călirea și munca de noapte: îți modelezi
materialele întunecate- potcoave de cai, ace,
talismanele alea mici pe care ni le agățăm în piept.

Monede de mare, plajă scoțiană

Ca urma gingașă și antică a ploii;
sau a sărutului vânăt al unui om înecat, care a cedat
în fața valului măreț, ce l-a dus acasă
pe cea mai dreaptă și rece cale.

Monedă ruginită: biet negustor necăjit;
nu se mai vede când a fost bătută, nici monarhul,
totul s-a șters, mai puțin ștampila mării,
care stabilește granițele țării de unde vine.

Complicatul

Și pentru că aproape mereu e întuneric
aici este, și nu pentru aceia a căror atingere
sau voce este ca un felinar de alamă
care proiectează vârful stâncii din zăpadă,

ci pentru aceia care sunt smoală și nuiiele,
care se aprind din nimic, al căror advertisement
ne e călăuza – chiar dacă le picură în gură sau
se adună în mâinile lor făcute pâlnie;

această ardere care nu câștigă altceva decât
drumul din față și dragostea unora.

De frig

Ultimul chiriaș al casei noastre cele mai noi,
A încălzit apa la boiler târziu în noapte.
Astfel că, azi-noapte, fiind atât de frig, am ascultat
cum vibrau dușumelele de atâta căldură nepoftită.

Nu prea am dormit. Cu gândul la el în pat, alături de
noi, încălzit ca o mână care pălmuiește.
De atunci, apa dogorește prin țeavă,
în timp ce înnegurarea lui se schimbă în negura mea.

Translation
Café

Nr 208

Poeme și interviu cu poetul **Niall Campbell**
traduse în limba română de
Bianca Cojocaru,
absolventă MTTL

53

Niall Campbell

Interviu de Bianca Cojocaru

Bianca Cojocaru: Do you believe in inspiration? Do you have places or things which inspire you?

Niall Campbell: I probably used to believe in this a lot more before I became a parent. There was more time to write then so the idea that you could write or not write, waiting for 'inspiration to hit, was something that would have appealed to me. However, since becoming a parent there is no longer that option – you do it in the short time you have allotted (a rare day off in an empty house, a late night) or it will not get done at all. Rather than channeling a certain inspiration, I think that writing, for me, is now about displaying a commitment to the art, a commitment to wanting to create and share things with others.

Bianca Cojocaru: Did someone influence you to become the artist you are now?

Niall Campbell: Not one person, no. But certainly, I have been influenced by a great number of people – through their own writing and through friendships. I was very fortunate to study at St Andrews under some really fine Scottish poets: Kathleen Jamie, Don Paterson, Robert Crawford, John Burnside. The course had a huge

Bianca Cojocaru: Credeți în inspirație? Aveți locuri sau lucruri care vă inspiră?

Niall Campbell: Credeam în inspirație mai mult înainte să devin tată. Aveam mai mult timp să scriu atunci, astfel că mă atăgea ideea că poți scrie sau nu, așteptând inspirația să te lovească. Oricum, de cand sunt tată nu mai cred acest lucru – scrii în puținul timp pe care îl ai (o zi rar liberă într-o casă goală, noaptea târziu) sau nu vei termina niciodată. Mai mult decât a găsi inspirația, scrisul pentru mine este acum felul în care îmi arăt angajamentul pentru artă, un angajament de a vrea să creezi ceva și să împărtășești acele lucruri cu alții.

Bianca Cojocaru: V-a influențat cineva să deveniți artistul care sunteți acum?

Niall Campbell: O singură persoană, nu. Dar cu siguranță au fost mai mulți oameni – prin felul în care scriu sau prin prietenia față de mine. Am fost foarte norocos pentru că am învățat la St Andrews, unde am avut contact cu câțiva poeți desăvârșiți: Kathleen Jamie, Don Paterson, Robert Crawford, John Burnside. Cursul a avut un impact

impact on me. That was in 2008 and since then it has been about finding my own way.

Bianca Cojocaru: Of all your poems, is there a special one to you?

Niall Campbell: I'm proud of certain poems: *The Work*, *The Letter Always Arrives at its Destination* – and *The Disembarked* and *Goodnight*, from this later book. But that's only because I think they do well at reaching out to other people. My own enjoyment or pride is really only in how well they are able to bridge that gap to other people.

Bianca Cojocaru: What is a good translation for you? Does it have to follow the original text or can it go further?

Niall Campbell: For me, a good translation can be literal or can be about the spirit of the poem – I would have no problem with a translator taking huge liberties with a poem. I remember reading a book about translation and how there were two camps: the mediums (those who were just transporting the poem into its new language, being as faithful as possible to the words and the content) and then there are the vandals (those who are

uriaș asupra mea. Asta a fost în 2008, iar de atunci este vorba despre mine găsindu-mi propriul drum.

Bianca Cojocaru: Dintre toate poemele, există unul special?

Niall Campbell: Sunt mândru de câteva poeme: *Slujba*, *Scrisoare ajunge întotdeauna la destinație* – *Debarcații* și *Noapte bună*, din ultima colecție. Dar asta numai pentru că mă gândesc la impactul pe care îl au asupra oamenilor. Singura mea bucurie sau mândrie este felul în care se apropie de alți oameni.

Bianca Cojocaru: Cum definiți o traducere bună? Trebuie să urmărescă originalul sau poate mergem mai departe de text?

Niall Campbell: Pentru mine, o traducere bună poate fi literală sau poate fi în spiritul poemului – nu aş avea nicio problema cu un traducător care modifică foarte mult textul. Am citit o carte despre traducere în care se vorbea despre două tabere: cei de mijloc (care transpuneau poemul într-o limbă nouă, fiind fideli cuvintelor și conținutului) și vandalii (care sunt dispuși să taie și să schimbe, să șteargă și să modifice, doar să scoată ceva care

willing to chop and change, delete and crop, if only to get something that works in the new language and remains 'true' to what the poem was 'trying to say'). I am much more in the camp of the vandals. I do not really care about faithfulness to my work if it is not alive on the page, I'd much rather the translator put something of themselves into the poems and saw it as a collaboration between their voice and the originals – if it meant to a poem more vibrantly present in the new language.

Bianca Cojocaru: Do you write in silence or do you prefer the noise?

Niall Campbell: I am all about silence. I grew up away from the city on one of Scotland's remotest islands. I haven't been able to escape the preconception that noise and noisiness (in politics, art, culture, whatever) is vulgar. Terrible, I know, to write this. But I suppose it is the truth. Art for me is about contemplation and working things out, being intimate with another person (miles away or years away), sharing things and taking a moment to make a connection. Noise, for me, is not the environment for this.

Bianca Cojocaru: Does the environment influence you, or it's all about talent?

să se potrivească în noua limbă și înțelesul poeziei să rămână valid. Sunt mai mult de partea vandalilor. Nu mă interesează cât de fidel este textul dacă nu exprimă nimic pe foaie, prefer ca traducătorul să pună de la el și să fie o colaborare între vocea lui și cea originală-dacă de asta e nevoie pentru ca poemul să fie mai viu în noua limbă.

Bianca Cojocaru: Preferați liniștea sau zgomotul atunci când scrieți?

Niall Campbell: Prefer liniștea. Am crescut departe de oraș, pe una din insulele izolate din Scoția. Am putut să scap de percepțiile cum că zgomotul și gălăgia (din politică, artă, cultură etc.) sunt vulgare. Groaznic să scrii asta, știu. Dar cred că este adevărat. Pentru mine, arta este despre contemplare și echilibru, despre intimitatea cu o altă persoană (care se flă la kilometri sau ani distanță), despre împărtășirea unor lucruri, despre realizarea unei conexiuni. Pentru mine, zgomotul nu este mediul propice acestor lucruri.

Bianca Cojocaru: Mediul în care trăiți vă influențează sau este vorba numai

despre talent?

Niall Campbell: Environment has a huge impact. Talent can persevere, of course – but I think that for the most part the environment needs to be right. I have always tried to be conscious of how my life is made up with writing one of my central considerations. Coming out of university, I was looking for a career and had thought about teaching (primary or secondary school) – respectable and stable profession – but there would be too much ‘out-of-hours’ work, too much late-night marking and weekend work. Where would writing fit? I prefer work where I can leave it at the office. Similarly, on a social level, I can be free for people a lot of the time but try to preserve my Tuesdays (my one full free day for writing and reading). It is sacrosanct. I like to think of it as a mostly benign selfishness.

Bianca Cojocaru: Regarding the poetry, did you change after your son was born? Was there another motive to use in your poems?

Niall Campbell: Yes, I think what poetry was for me changed. *Moontide* was about understanding beauty and my background, it was in its own way

Niall Campbell: Mediul are un impact uriaș. Cu talentul poți persevera, dar în cea mai mare măsură e nevoie de un mediu potrivit. Am încercat să fiu conștient despre cum va arăta viața mea având scrisul ca principală activitate. Ieșind din universitate, mi-am căutat o posibilă carieră, m-am gândit chiar să predau (la școala primară sau gimnazială) – o profesie respectabilă și stabilă – dar ar fi fost prea multe ore suplimentare lucrate, prea multe nopți pierdute pentru a corecta lucrări și muncă în weekend. Unde mai avea loc și scrisul? Prefer o muncă pe care să o las la birou când plec. Tot așa, din perspectivă socială, sunt liber să mă întâlnesc cu ceilalți în cea mai mare parte a timpului, totuși îmi păstrez zilele de marți (singura zi liberă pentru scris și citit). Este sfântă. Îmi place să cred că este o mare plăcere vinovată.

Bianca Cojocaru: În legătură cu poezia, v-ați schimbat după ce s-a născut băiatul dvs.? Era un motiv în plus pentru a scrie?

Niall Campbell: Da, cred că poezia s-a schimbat. *Moontide* era despre înțelegerea frumuseții și a mediului din care vin, era despre felul în care mintea

about understanding how my own mind worked – what connections I had to places, to people, to ideas. It's a young person's book, I think. *Noctuary* (the title for my new book), is more about trying to evidence and share a particular point in life – new parenthood. I know a lot of contemporary poetry can be quite suffering and visceral, and I wanted to write about parenthood in the way I saw it: hopeful – sometimes hard, but always good.

Bianca Cojocaru: Has a girl ever fallen in love with you because of your poems?

Niall Campbell: Ha – not to my knowledge!

Bianca Cojocaru: Why poetry?

Niall Campbell: It's poetry now – but I don't think it will only ever be poetry. I love fiction – and sometimes in a lot less of a complicated way than I love poetry. I think it'll be healthy to try my hand at other genres – maybe even now, after this second book. Poetry is about the intensity of the connection between you and whatever particular poem or book of poetry.

Bianca Cojocaru: What's a poet?

mea lucrează- ce legături aveam cu anumite locuri, oameni sau idei. Este scrierea unui tânăr. *Noctuary* (titlul noii mele cărți) este despre cum evidențiez și împărtășesc cu alții un moment anume din viață – a fi părinte. Știu că o mare parte din poezia contemporană poate fi viscerală și plină de suferință, iar eu am vrut să scriu despre viața de părinte așa cum o văd: plină de speranță – câteodată grea, dar mereu deosebită.

Bianca Cojocaru: S-a îndrăgostit vreo fată de dvs. pentru ceea ce scrieți?

Niall Campbell: Ha, nu din câte știu eu!

Bianca Cojocaru: De ce poezie?

Niall Campbell: Acum este poezie – dar nu cred că va fi mereu doar asta. Îmi place ficțiunea, și câteodată, într-un mod mai puțin complicat decât îmi place poezia. Cred că e sănătos să-mi încerc mâna și cu alte genuri literare, poate chiar acum, după cea de-a doua carte. Poezia este despre intensitatea conexiunii dintre tine și orice poem sau carte de poezii deosebită.

Bianca Cojocaru: Ce e un poet?

Niall Campbell: For me: musician without an instrument.

Bianca Cojocaru: Have you ever thought about life after death through poetry?

Niall Campbell: In terms of living in posterity through my poems? No, not at this stage. Maybe my relationship will change as I age and it will get to be more important. But right now – no.

Bianca Cojocaru: What do you think about other contemporary poets? Do you have your favorites?

Niall Campbell: There are a number of poets who if I found they were publishing a book then I would get it on the day of release: Don Paterson, Alice Oswald, John Glenday. These are the poets that I admired so much when beginning to get to know poetry in the UK and they are still the poets I would search out now.

Bianca Cojocaru: How do you start a poem? Do you have a theme or a specific motive?

Niall Campbell: It's about connecting to the atmosphere of the poem to begin. I think every poem has its own

Niall Campbell: Pentru mine, un muzician fără instrument.

Bianca Cojocaru: V-ați gândit vreodată la viață după moarte prin poezie?

Niall Campbell: Adică să trăiesc în posteritate prin poeziile mele? Nu, nu în stadiul ăsta. Poate că această stare se va schimba odată cu trecerea anilor, dacă voi ajunge să fiu mai important. Dar acum, nu.

Bianca Cojocaru: Ce părere aveți despre alți poeți contemporani? Aveți preferați?

Niall Campbell: Sunt câțiva cărora le cumpăr cartea imediat cum aflu că au fost publicați: Don Paterson, Alice Oswald, John Glenday. Ei sunt cei pe care i-am admirat atât de mult când am început să aflu mai multe despre poezia din Marea Britanie și tot ei sunt cei pe care îi caut și acum.

Bianca Cojocaru: Cum începeți un poem? Aveți o temă sau vreun motiv specific?

Niall Campbell: Totul ține de felul în care mă conectez cu atmosfera. Cred că fiecare poezie are propria vreme,

weather, season, time of day/evening – and I try to find it and allow it to guide the poem.

Bianca Cojocaru: I've seen you mentioned the moths in several poems. What's its relevance?

Niall Campbell: They are temporary, beautiful, near silent. What's not to love?

Bianca Cojocaru: If not a poet, what else?

Niall Campbell: I think if I didn't do something creative then I wouldn't feel whole. I'm certain I would feel more alone – sometimes the writing only takes up a small, small part of my week but it is a big part of how I process the world and reaffirm my own particular commitments.

Bianca Cojocaru: Being a poet is a job or a hobby?

Niall Campbell: It's a commitment, for sure. More job than hobby – but maybe more passion than employment.

Bianca Cojocaru: Would you like your son to follow you into this artistic field?

Niall Campbell: I really don't mind –

anotimp, moment al zilei/serii – iar eu încerc să le găsesc pe cele potrivite care să mă ghideze spre poem.

Bianca Cojocaru: Am observat că menționați moliile în mai multe poeme. Ce reprezintă pentru dvs.?

Niall Campbell: Trăiesc puțin, sunt frumoase și silențioase. Ce ar putea să nu-mi placă la ele?

Bianca Cojocaru: Dacă nu poet, ce altceva?

Niall Campbell: Cred că dacă nu aș face ceva creativ, nu m-aș simți împlinit. Sigur m-aș simți singur – câteodată scrisul îmi ocupă foarte puțin timp din săptămână, dar este o parte importantă în felul în care percep lumea și cum îmi reafirm propriile angajamente.

Bianca Cojocaru: A fi poet este o meserie sau un hobby?

Niall Campbell: Este un angajament, cu siguranță. Mai mult meserie decât hobby – dar mai multă pasiune decât serviciu.

Bianca Cojocaru: V-ar plăcea ca fiul să vă urmeze pașii în lumea artei?

Niall Campbell: Sincer, nu țin morțiș-

61

though I would be a bit surprised if he did – there's obviously still so much time to change but at the moment he is absolutely obsessed with numbers. It's fascinating to see his connection with them, and no doubt it'll be fascinating to see how his interests broaden or solidify as he gets older.

Bianca Cojocaru:What's your biggest fear?

Niall Campbell:Heights?

deși aș fi surprins dacă ar face-o – mai e destul timp să se schimbe, dar acum este absolut fascinat de numere. Este încântător să vezi legătura dintre el și numere și fără îndoială că va fi și mai încântător să văd cum interesele lui se vor lărgi sau vor deveni mai puternice odată cu trecerea anilor.

Bianca Cojocaru: De ce vă temeți cel mai mult?

Niall Campbell:De înălțimi?